

nogenlunde, indtil Hertel blev syg, og da han Aaret derefter, nemlig i 1873, blev indlagt paa Sindsfygeanstalten, blev Forholdet efter Indstilling — saavidt jeg har forstaaet Anmerkningerne — af Biskoppen, ordnet saaledes, at vedkommende Præst skulde afgive 30 Ldr. Byg efter Kapitelstægt til Udredelse af Omkostninger ved hans Ophold paa Sindsfygeanstalten, men derimod beholde som Tillæg til sin Lønning den øvrige Del af Kapellanens Løn, hvilket blev 50 Ldr. Byg efter Kapitelstægt, 160 Kr. og en Døfferdag af Menigheden, foruden at det fri Livsophold i Præstegaarden, som Kapellanen havde haat, jo faldt bort, og som Vederlag derfor skulde Præsten holde Gudstjeneste i alle 3 Kirker hver Søndag. Nu vil imidlertid Enhver kunne sig sig selv, hvorledes den Betjening kunde blive, naar Præsten i de korte Vinterdage skulde høre de lange Veie — som jeg før nævnte, har Kirkebidrikket en Udstrækning af 2 Mil —, tilmed da vedkommende Præst er en gammel Mand, nu over 70 Aar. Forøvrigt kunde der jo være Mere at sige, som jeg ikke vil omtale, da det er den høitærede Minister bekendt gjennem Klager, der ere indkomne ad privat Vet, og jeg nødig vil komme ind paa personlige Forhold ligeoverfor Præsten, navnlig naar han, som sagt, er en ældre Mand. Det havde ogsaa til Følge, at Præsten vel gjorde sin Tour til Kirkerne og gik op til Prædikestolen, men i Reglen prædikede han for tomme Stole. Følgen deraf var igjen bleven, at Menigheden søgte Trang til at høre Noget andetsteds fra, og dette har givet Anledning til, at der blev oprettet et Forsamlingshus i Ulstrup, hvor der flere Gange om Ugen holdes Forsamling, dels af Adventister, dels af Irvingianere, Methodister, Kvætere og Bøvdremenigheden, desforuden ogsaa af Mormoner og Baptister, saa den høitærede Minister vil se — hvad der ikke er ham ubekendt —, at der hersker fuldstændig Forvirring. Den høitærede Minister maa ikke tro, at det er af Mangel paa Oplysning; thi er der noget Sted, hvor der er gode Statskoler, da er det i denne Egn, hvilket ogsaa vil fremgaa deraf, at ingen Friskole har kunnet trives der. Disse gode Statskoler have været der i 2 Menneksaldrer, og navnlig have 2 Skolelærere, den nuværende, Brinck, og den tidligere, Hauersten, udmærket sig. Hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde det have set langt sørgeligere ud end nu. Der indkom saa i Foraaret 1881 et Andragende til Ministeriet om, at Kapellan Hertel maatte faae sin Afsted og en ny Kapellan blive beklippet i hans Sted. Dette havde til Følge, at Hertel sit sin Afsted den 11te Juni 1881, og at Præsten mistede sin Del af Kapellanens Lønning, og saa snart dette hørte op, ophørte han ogsaa med at prædike i Kirken, saa det blev klart for Menigheden, at det var kun for det Tillægs Styld, at han prædikede i de tre Kirker, hvilket forøvrigt, som før nævnt,

ikke havde nogen stor Betydning. Kapellaniet blev nu opslaaet ledigt, men ikke besat, fordi, som den høitærede Minister oplyste i en Samtale med mig, Ingen søgte Embedet, og det uagtet Lønnen ikke er saa lille. Den er nemlig 30 Ld. Byg, 160 Kr., en Døfferdag og Alt frit i Præstegaarden, derunder indbefattet Befordring, saa det forekommer mig, at et lille Tilskud maatte være tilstrækkeligt for at faae en Mand beklippet i Embedet. Jeg henvendte mig for nogen Tid siden paa Beboernes Vegne til Ministeren og bad ham om paa en eller anden Maade at faae en Kapellan beklippet i Embedet. Ministeren sagde, at han skulde opslaa det ledigt paany og se, om det kunde lade sig gjøre at faae det besat, men om det kunde faae noget Tilskud eller ikke, kunde han for Dieblirket ikke bestemt svare paa. Jeg har nu set, at Ministeren har ladet det opslaa ledigt; men Ansøgningsfristen udløb den 1ste Marts, uden at nogen Ansøger meldte sig. I den Anledning tillader jeg mig nu at spørge den høitærede Minister, hvorledes han agter at stille sig ligeoverfor dette Forhold nu, om han ikke nu herefter agter at gjøre Andet i den Henseende, end hvad han har gjort, nemlig blot at opslaa Embedet, og om han vil sige mig, om der er Noget fra Beboernes Side at gjøre, hvorved de kunne opnaa, hvad de ønske. Jeg tør vel ikke gaa ud fra, at Ministeren opfatter dette Forhold som hørende til dem, han omtalte. Naar den høitærede Minister sagde, at Regtelsen af de forlangte Penge kun vilde volde nogen Banfælgighed i Dieblirket, er jeg vel berettiget til at ønske, at det Dieblit snart maa være forbi, da Embedet jo nu har været vakant snart i 2 Aar, og at den Tid snart maa komme, da Embedet kan blive besat. Dersom den høitærede Minister ikke skulde finde sig foranlediget til at give mig et Svar, er jeg vel af den høitærede Ministers Udtaalelse berettiget til at tro, at enten bliver Embedet besat, da den dieblikkelige Banfælgighed snart maa være overstaaet, eller ogsaa er Embedet blandt dem, som det ikke har nogen Betydning at faae besat.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg tror, at det har en ikke ringe Betydning at faae det Embede, som det ærede Medlem nu talte om, besat just paa Grund af de Forhold, som ere tilstede paa vedkommende Egn; men jeg veed virkelig ikke, hvorledes det ærede Medlem vil stille den Fordring til Ministeren, at han skal faae det besat. Jeg kan ikke gjøre Andet end opslaa det vakant. Det er stædt 2 Gange, flere Gange. Det kan gjerne ske en Gang til; men om Noget vil søge det, derover er jeg ikke Herre. Hvis man vil bevilge mig de Penge, der omhandles i Forslaget under Nr. 44 — det vil sige 6,000 Kr. mere end hidtil til Naadighed til mindre Embeders Betjening —, kan jeg love det ærede Medlem ligesom ogsaa det